

Cuprins

PARTEA I

Inimă tremurândă de iepure (Neliniștea lui Emmy)

Gusten lângă lac, 1	9
Vila tradițională din anii '50	23
Gusten lângă lac, 2	43
<i>Pet shop</i> (Emmy într-o după-amiază).....	63

PARTEA A II-A

Bambi

Pozele cu Emmy, 1.....	73
Departa de Africa (Saga-Lill în Gråbbå)	75
Turnul de sticlă (Emmy în noiembrie).....	85
Pozele cu Emmy, 2.....	99
Emmy în decembrie – continuare	109
Pregătiri pentru ascensiunea în întunericul din sufletul lui Gusten Grippe.....	112
Violatorii (povești distruse).....	129
Povestea Saschei Anckar (serile cu Annelise).....	162
Ce mâini reci aveți (o mânușă în zăpada topită)	203

Annelise Häggert – continuare (sfârșitul poveștii)	209
Gusten în noapte, 1	212
După.....	219
Sascha Anckar – continuare (Un bol de înghețată într-o suburbie).....	227
Gusten în noapte, 2 (<i>The Hunters</i>).....	244
Epilog (câteva luni mai târziu)	246

Monika Fagerholm

Cine a ucis-o pe Bambi?

Traducere din limba suedeză
și note de Gabriella Eftimie

POLIROM
2020

Asta după ce i-a explicat cât de ocupat era în noua lui viață post-Emmy. Și că tocmai în clipa aia trebuia să fugă la o altă întâlnire.

— Începe peste cinci minute! îi strigase.

Dar a rămas pe loc, de parcă ar fi călcat în gumă de mestecat.

Deci da, bineînțeles că Emmy îl prinsese cu mâța-n sac. Știa că minte în legătură cu „noua lui viață” care-l aștepta după colț, imediat ce se desprindea din mrejele ei – fusese părăsit fără să fie avertizat în prealabil, dar, cum i-a spus și ei atunci când s-au despărțit, „nu avea de gând să se prefacă” că în ultima vreme nu s-a simțit „complet satisfăcut”... la ce se referise, Emmy nu știa nici acum. Probabil că nu știa nici el. Noua lui viață era atât de bogată în evenimente, că se vedea nevoit să alerge de la o întâlnire la alta, de la o petrecere la alta, de la o persoană interesantă la alta, și „toate femeile astea, da, toată viața sa socială îi oferea o mulțime de satisfacții”. Pe bune. „Felul în care partea profesională se îmbină cu cea privată” și așa mai departe – ce mai rânjea agentul ăsta imobiliar dat naibii –, și antrenamentul la triatlon, „care îți cere mult timp, dar îți oferă și mai multe”.

— De ce vorbești în felul ăsta? Zici că ești vreun profesor sau ceva de genul.

— E vreo problemă?

— Nu, deloc. Doar că nu sunt obișnuită, dar... de fapt ce treabă am eu cu asta? Hai, fugi, să nu întârzii!

— Unde?

— Nu ziceai că te grăbești?

Zisese asta cu un râset scurt și ochi strălucitori, după care trebuise să se despartă de Gusten, care a alergat spre viața lui aventuroasă, într-o direcție necunoscută, pentru că, bineînțeles, n-avea nici o întâlnire și chestia cu echipamentul de triatlon era mai mult o idee, ceva ce îi stârnise curiozitatea,

voia un „*strange hobby*”¹, un fel de cod pentru altceva, o existență paralelă, numai că, până una-alta, alerga doar ca de obicei: în zilele de lucru, înainte să plece la birou, făcea jogging în fiecare dimineată prin suburbiile din vestul capitalei, fără vreo destinație anume. Și de cele mai multe ori ajungea, desigur, în cartierul de vile. Din cauza ei (desigur).

Iar acolo a găsit tot felul de locuri – nu întotdeauna, doar uneori –, alte locuri necunoscute care n-aveau nici o legătură cu ea, locuri vechi, ca, de pildă, clubul părăsit al lui Cosmo, *fucking Beach Club*. **Locul de excursii de lângă Lacul Rece.** Sau poteca acoperită cu scânduri din jurul apei, unde uneori se oprea și se holba minute în șir printre copaci spre golfulețul de pe malul celălalt, la casa familiei Häggert. Corabia Eșuată. *Casa lui Nathan*. (Și la dărâmăturile și gunoaiele din jur, înșirate cumva hipnotic prin toată curtea, la gaura din geamul de la etaj, chiar dacă nu se vedea foarte bine, și-o putea imagina – casa cu „Bad Karma”, „viața lipsită de griji”, vorba lui Cosmo.)

Și uneori trebuia să facă un mare efort ca să se convingă să nu se mute acolo ca o găină pe cuib.

Dar făcea jogging și în celelalte cartiere din suburbie. În cel din vecinătate, unde stătea în „bârlogul lui de burlac”, „un vis minimalist” (încearcă să-l vândă, dar nimeni nu-l vrea). Tot acolo se află și vila în care a stat trei ani cu Emmy, acum renovată și dichisită, ocupată de o familie cu copii și cu o grădină plină de verdeață și flori.

*Casa Justkids. Casa I believe in sunshine*², *Casa I'm singing in the rain*³.

1. Hobby ciudat (engl.).

2. Cred în lumina soarelui (engl.).

3. Cânt în ploaie (engl.).

Numai că acum, cu doar o jumătate de oră în urmă (sau cât îi ia ca să gonească cu Porsche-ul lui până în cartierul ăsta umbrat din centru din apartamentul decorat cu bun gust și pustiu care e mai nou casa lui, aparent „debarasată de elemente care ar fi aglomerat peisajul” – îi place să folosească termenii ăștia din domeniul imobiliar, mai ales metafora „un vis minimalist” și alte cuvinte de același gen, la care se pricepe de minune atunci când trebuie să compună textele pentru pliantele destinate clienților, lucru pe care nu-l face decât când e nevoit. Și, cu toate că nu se zbate prea mult, are succes în carieră, face bani, Porsche-ul e o dovadă vie – pentru frivolitatea din viața lui, da, *frivol*, ăsta-i cuvântul care îi descrie cel mai bine atitudinea: e ca și cum s-ar fi pregătit toată viața să se dea mare în fața lumii, ca un *pimp*, *e propriul său proxenet*, *uitați-vă la mine...*)

Da, cu doar o jumătate de oră în urmă o văzuse. Dăduse întâmplător peste ea. De data asta chiar a fost o coincidență.

În nebunia aia de la târgul de Crăciun. Emmy venea direct spre el. Brusc, s-a proptit în fața lui, era să se lovească de ea. „Emmy.” Cu părul plin de zăpadă și ochii strălucindu-i ca niște stele-de-mare („stea-de-mare”, un cuvânt frumos, parcă inventat anume pentru ea).

Și în clipa următoare i-a zis, aproape instantaneu: „Sunt însărcinată”. Și i-au dat lacrimile. „Sunt atât de fericită.” S-a aruncat în brațele lui și a continuat să plângă. Abia după câteva minute s-a mai calmat și a adăugat: „Sunt atât de fericită”.

Și Gusten are o revelație zguduitoare: *Am pierdut-o pentru totdeauna, nu se mai întoarce la mine.*

Simte ace înghețate în creier – dar faptul că înțelegi ceva pe moment nu înseamnă neapărat că te-ai și împăcat pe veci

cu gândul respectiv. Doar în romane se întâmplă chestii din astea. Pentru că e simplu să scrii despre așa ceva.

Și Gusten ar vrea să i se confeseze cuiva. Nu oricui. Ar vrea să i se confeseze ei.

Că simte peste tot mirosul ei. Dar nu primește nici un ajutor de nicăieri. Așa că:

Dezbracă-te de dragostea ta, Gusten Grippe.

Dezbracă-te de ea acum.

Și asta și face mai târziu – se dezbracă de pantaloni, ciorapi, izmene, le lasă să cadă pe parchet. Apoi intră în cabina de duș. Face un duș prelung. Se șterge și se îmbracă. Își verifică telefonul și nu se poate abține să-i trimită un mesaj, văzând că n-a primit nici unul din partea ei.

„Sper că ai ajuns cu bine acasă. Ai grijă de tine.” Îi scrie după ce l-a contemplat vreo jumătate de oră. Apasă pe „Trimite” și se străduiește să nu stea cu telefonul în poală tot restul serii, în așteptarea unui răspuns. Adună hainele din hol și le aruncă în mașina de spălat din bucătăria „compactă”, dotată și cu un uscător și o mașină de spălat vase într-un spațiu limitat. În plus, toate aparatele sunt extrem de silențioase – e „visul oricărui burlac”, așa cum obișnuia să-și descrie apartamentul atunci când se îmbăta. „Visul oricărui burlac”, așa a scris o dată, când s-a îmbătat, și asta fiindcă nu găsea cuvintele potrivite pentru anunț – și, cu toate astea, nu reușește să-l vândă, mai mult ca sigur din cauza prețului. Dar proprietarul e lacom, nu vrea să scadă din preț, și-apoi apartamentul e prea mare pentru un „burlac” și prea mic pentru o familie, așa că Gusten e nevoit să-și cizeleze formulările în anunț, beat sau treaz, pentru el nu e mare diferență, deși vânzătorul e convins că Gusten se preface doar că vrea să vândă apartamentul, fiindcă se simte bine acolo – da, nu-l obligă nimeni să stea tocmai acolo. Dacă nu stă acolo, poate

să se mute oricând altundeva, într-un alt apartament scos la vânzare, așa a procedat de când e agent, s-a mutat din apartament în apartament, îi convine...

Gusten deschide supapa care alimentează mașina de spălat și selectează programul potrivit.

Apoi se întoarce în camera de zi, în spațiul ăsta minimalist și modern care, în ciuda stilului impecabil și a suprafeței generoase (din cauza tavanului înalt), nu prea seamănă cu un „vis“, e prea pustiu, prea golit de obiecte, e ceva prea vag acolo, numai că printre case, ceva mai departe, se întrezărește marea în toată splendoarea ei; da, e *curios* (se surprinde adesea folosind la job astfel de cuvinte, cuvinte care îi plac, curios, magnific), „e o priveliște magnifică“, chiar e, de aici, de la ultimul etaj, vezi doar vârfulurile copacilor și cerul nesfârșit și baloane cu aer cald plutind liniștit deasupra copacilor toamna, vara și primăvara – se întoarce deci la fereastra din camera de zi, cu telefonul în mână, și vede că a primit un mesaj de la ea. „Mulțumesc, am ajuns cu bine. Dar mi se pare așa de copleșitor! Noroc cu Mats, care s-a întors acasă și acum are grijă de mine.“

Bătrânul bețivan. Are grijă de ea, auzi! Mulțumesc tare mult.

Apropo, Emmy. Dar văd că nu are deloc grijă de tine.

Toți știu că o înșală cu fosta iubită.

Și Gusten se simte copleșit de o senzație de oboseală groaznică.

„Toți știu că o înșală cu fosta iubită.“ Așa i-a zis Saga-Lill în Viena, în camera de hotel, noaptea târziu, cu câteva nopți în urmă. Tocmai o văzuseră pe Angela la operă și luaseră toți trei cina împreună. Fusese o ieșire reușită, Saga-Lill și Angela s-au înțeles de minune și după cină s-au întors la hotel, unde Saga-Lill s-a enervat după ce-au făcut sex (care a fost la fel de reușit, ca de fiecare dată cu ea, lucru care îl împiedica tot

mai evident să pună capăt relației asteia bazate pe sex) și a adus vorba despre Emmy.

— Toți? Care toți?

— Una, Gunilla Gahmberg. Amica ei. Sau *coach*¹-ul ei. Mentorul ei. Naiba știe cum îi zice în „blogosferă”. *Anyways*², Gunilla asta m-a sunat pe nepusă masă și m-a întrebat ce să facă, adică ea, se referea la ea însăși, dacă să-i zică sau nu lui Emmy. Era curioasă dacă Emmy știe. Se pare că legătura asta durează de ceva timp.

— Gunilla Gahmberg?

— Da, e o prietenă de-a lui Emmy. Ți-am zis deja.

— Ce prietenă. Am zis-o cu punct. Nu cu semnul exclamării.

— Termină cu chestiile astea, Gusten! Mama e internată. Ai milă de mine. Sunt destul de obosită și-așa.

— Cu cine o înșală?

— Cu fosta. Una, Therese.

Gusten pune telefonul pe măsuta joasă de cafea care, spre deosebire de restul camerei, e complet vraște: năpădită de ziare, CD-uri, hârtogărie, documente, cărți cumpărate de curând. *Ballooning Handbook, Falling Upwards, How We Took to the Air*³.

Se întinde pe canapea, închide ochii și se lasă cuprins de oboseală, se simte greu ca plumbul, bănuiește c-o să-l apuce durerea de cap, și tot ce și-a planificat pentru seara asta, antrenamentul, toate planurile s-au transformat într-o barieră, ceva ce o să-l oblige să-și țină morală pentru că le-a lăsat

1. Antrenor (engl.).

2. În fine (engl.).

3. Titluri de cărți despre zborul cu balonul: *Manualul zborului cu balonul, Să cazi în sus, Cum ne-am luat zborul* (engl.).